

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného JUDr. Petrem Živělou, advokátem se sídlem Puškinova 5, Vyškov, proti žalované: **Policie ČR, Okresní ředitelství Vyškov**, se sídlem Brněnská 7A, Vyškov, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2008, čj. 29 Ca 265/2008 - 12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce se domáhal žalobou podanou u Krajského soudu v Brně uložení povinnosti Policii ČR „pokračovat v řízení ve věci č. j. ORVY-5055/ČJ-2008-16“. Žalobu odůvodnil tím, že dne 30. 7. 2008 podal na Policii ČR ve Vyškově oznámení o „úmyslném nezákonném jednání soudce JUDr. Petra Ševčíka“, který „porušil práva zmocněnce zaručených občanským soudním řádem a to nahlížet do spisu, činit výpisy příp. kopie, dále pak ustanovení správního řádu učinit o události zápis a umožnit všem účastníkům se k věci vyjádřit do protokolu“.

II.

Krajský soud žalobu usnesením ze dne 19. 12. 2008, čj. 29 Ca 265/2008 - 12, odmítl. S odkazem k rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10, www.nssoud.cz, krajský soud uzavřel, že se žalobce domáhá vydání

rozhodnutí, které je mimo pravomoc soudů ve správním soudnictví ve smyslu § 4 s. ř. s. Správní soudy totiž nemají kompetenci rozhodovat v trestním řízení, vyřizovat stížnosti na nesprávný postup či nečinnost orgánů činných v trestním řízení, neboť jim zákon žádnou kontrolní, dozorčí či rozhodovací činnost v trestních věcech nesvěřil.

III.1

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Uvedl, že v žalobě *„jasně tvrdí porušení několikerého veřejného práva fyzické osoby státním úředníkem znalého zákonů ČR“*. Policie je podle něj *„jako moc výkonná povinna odhalovat trestné činy všech občanů včetně zákonodárců, policistů, státních zástupců nebo soudců“*. Dále dodal, že *„V tomto případě Policie ČR (moc výkonná) nepostupovala podle trestního řádu jak to tvrdí Krajský soud v Brně, protože nenaznala spáchání trestného činu nebo přestupku soudcem.“* Stěžovatel *„namítá a tvrdí, že policie sama tvrdí, že postupovala podle zákona č. 500/2004 Sb., když věc odložila a následně ji jako stížnost postoupila předsedovi Okresního soudu ve Vyškově“*.

Krajský soud podle stěžovatele nesprávně zaměňuje trestní a správní řízení. Stěžovatel tvrdil, že *„u policie neprobíhá ani neprobíhalo trestní řízení, kde by policie vyhledávala a shromažďovala důkazy pro a proti obviněnému. Policie oznámení odložila, aniž by v rozhodnutí o odložení oznámení zdůvodnila nepravdivost stěžovatelových tvrzení uváděných v oznámení ze dne 30. 7. 2008.“* Stěžovatel se podle svého tvrzení žalobou domáhal *„pokračování v řízení z moci úřední, protože policie je povinna ze zákona o policii odhalovat přestupky nebo trestné činy, a aby se stěžovatel domohl náhrady a zákonnosti, protože tato nezákonná jednání (podle stěžovatele) se mohou opakovat.“*

K závěru krajského soudu, podle nějž se domáhal došetření svého trestního oznámení, stěžovatel *„namítá a tvrdí, že se v žalobě 29 Ca 265/2008 nikde nedomáhá došetření trestního oznámení“*.

Uzavřel-li krajský soud, že se stěžovatel domáhal revize trestního oznámení, stěžovatel *„namítá a tvrdí, že tvrzení soudu je zmatečné z důvodu, že nelze udělat revizi trestního oznámení a z důvodů, že oznamovatel má právo sám svobodně rozhodnout co napíše v trestním oznámení nebo jakémkoliv jiném oznámení“*.

K odkazu krajského soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10, stěžovatel *„namítá a tvrdí, že v uváděné stížnosti se jedná o žalobě, kde stěžovatel žaluje přímo u NSS osoby, které se měli dopustit trestného činu“*, zatímco *„V žalobě 29 Ca 265/2008 jde o to, aby policie ČR pokračování v řízení z moci úřední. Žalovanou stranou zde nejsou osoby, ale úřady moci výkonné, kterým byla svěřena zákonem rozhodovací pravomoc! Stěžovatel upozorňuje, že této žalobě předcházela žaloba o zrušení rozhodnutí v této věci (29 Ca 266/2008).“*

Stěžovatel krajskému soudu rovněž vytkl, že *„neaplikuje zákon na rozhodnutích policie (podle jakého zákona a §§ věc šetřila a odložila), nebo na předložených důkazech a tvrzeních stěžovatele v podané žalobě! Soud se rovněž nevypořádal v odůvodnění usnesení, na koho jiného než na Policii ČR, která věc odložila, se musí stěžovatel obrátit, když tvrdí, že má podezření na spáchání trestného činu nebo přestupku a soud není příslušný!“*.

Dále stěžovatel uvedl, že „tvrzení Krajského soudu v Brně ... je nepravdivé kromě výše uvedeného, také z důvodů, když srovná výrok Krajského soudu v Brně a Krajského soudu v Českých Budějovicích, který v letošním roce vynesl jako odvolací soud v č. j. 4 To 700/2008 rozsudek, ve kterém občan bránil soudci (nenapadl soudce fyzicky) v zákonném právu vstoupit do jednací síně na jednání. Za to byl odsouzen k odnětí svobody v délce dvou měsíců nepodmíněně. V tomto případě je to naopak, soudce brání občanovi v zákonném právu nablížet do spisu a umožnit mu učinit zápis, přesto je věc odložena z důvodu, že se vlastně nic nestalo, i když soudce je veřejný činitel a osoba znalá zákonů ČR“.

Stěžovatel se domnívá, že nebyly splněny podmínky § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a krajský soud žalobu odmítl nezákonně. Podle stěžovatele tím krajský soud porušil také článek 17 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.2

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.3

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že není podstatné, že stěžovatel výslovně nepodřadil stížní důvody žádnému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je totiž zřejmé, že namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který ostatně v posuzované věci jako jediný připadá v úvahu.

Stěžovatel kasační stížností zpochybnil závěr krajského soudu, podle něž posuzovaná věc nespadá do pravomoci soudů ve správním soudnictví. Krajský soud v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. Na 579/2003 - 10 (www.nssoud.cz), podle něž ze soudního řádu správního ani z žádného jiného zákona nevyplývá, že by správním soudům byla založena kompetence rozhodovat ve věci samé v soudně trestních věcech nebo ve věcech přestupkových, přezkoumávat postup orgánů činných v trestním řízení nebo prošetřovat a vyřizovat stížnosti na jejich tvrzený nesprávný postup. Podobný závěr, byť ve vztahu ke státnímu zastupitelství, nikoliv k Policii ČR, učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, čj. 6 As 58/2004 - 45 (č. 1407/2007 Sb. NSS), a na půdorysu řízení o ochraně před nezákonným zásahem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, čj. 2 Aps 2/2004 69 (č. 623/2005 Sb. NSS). Tento závěr Nejvyšší správní soud zopakoval přímo ve vztahu k Policii ČR v jiných věcech stěžovatele (rozsudky ze dne 23. 7. 2008, čj. 8 As 28/2008 - 29, a ze dne 30. 7. 2008, čj. 8 As 30/2008 - 27, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu, aby se od své ustálené judikatury odchýlil. Jakkoliv na základě této judikatury nelze učinit závěr, že je jakékoliv rozhodnutí Policie ČR, resp. jakýkoliv postup či nečinnost Policie ČR, vyňato z přezkumu soudů ve správním

soudnictví, lze uzavřít, že je tomu tak v případech, kdy se Policie ČR nachází v pozici orgánu činného v trestním řízení.

Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že zaměnil trestní a správní řízení, zdůraznil, že se nedomáhá došetření trestního oznámení, a uvedl, že Policie ČR má pokračovat v řízení z moci úřední. Jakkoliv má tato argumentace zpochybnit závěr krajského soudu, podle nějž žalovaná v posuzované věci byla v pozici orgánu činného v trestním řízení, stěžovatel sám na jiném místě kasační stížnosti argumentuje tím, že Policie ČR má odhalovat přestupky nebo trestné činy. Tomu ostatně odpovídají i listiny, které stěžovatel přiložil k žalobě a jimiž se domáhal prošetření tvrzeně nezákonného jednání soudce Okresního soudu ve Vyškově JUDr. Petra Ševčíka, stejně jako odkaz stěžovatele na rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích, vydané v trestní věci.

Stěžovatel namítl, že krajský soud neuvedl zákonná ustanovení, na jejichž základě žalovaná šetřila a odložila věc. Sám přitom ovšem netvrdil, jaké správní řízení měla žalovaná vést, nenacházela-li se v postavení orgánu činného v trestním řízení.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že žalovaná neshledala v oznámení stěžovatele skutečnosti, které by odůvodňovaly její další šetření, a postoupila věc jako stížnost na postup soudce a justiční strážce předsedovi Okresního soudu ve Vyškově. Jakkoliv skutková zjištění v posuzované věci nevedou k závěru, že je přezkoumávána nečinnost v řízení o přestupcích, Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že by stěžovatel v takovém řízení zřejmě nedisponoval žalobní legitimací (srov. § 72 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, čj. 2 As 46/2006 - 100, www.nssoud.cz, a ze dne 29. 8. 2007, čj. 2 As 73/2006 - 53, č. 1393/2007 Sb. NSS).

Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že neuvedl, na koho jiného než na žalovanou se měl stěžovatel obrátit s tvrzením o podezření ze spáchání trestného činu nebo přestupku. Nejvyšší správní soud především připomíná, že jednala-li žalovaná v postavení orgánu činného v trestním řízení, její nečinnost nebo rozhodnutí nespádají do přezkumné pravomoci správních soudů. Dále lze obecně doplnit, že z žádného zákonného ustanovení nevyplývá poučovací povinnost krajského soudu, jak se jí stěžovatel domáhá. Konečně lze doplnit, že věc stěžovatele nebyla odložena bez dalšího, protože jak z vyrozumění žalované stěžovateli ze dne 7. 8. 2008 vyplývá, věc byla postoupena předsedovi Okresního soudu ve Vyškově.

Usnesení krajského soudu je podle stěžovatele v části, kde krajský soud hovořil o revizi trestního oznámení, zmatečné. Stěžovateli lze přisvědčit, že revize trestního oznámení, ve smyslu určení jeho obsahu, je v zásadě věcí oznamovatele. Z kontextu relevantní věty v usnesení krajského soudu je ovšem zřejmé, že vylučuje jakoukoliv pravomoc správních soudů ve vztahu k trestnímu řízení. Nepřesnost vytknutá stěžovatelem tak nevede k nesrozumitelnosti napadeného usnesení.

Není zřejmé, jaký vliv na posouzení věci by měla mít argumentace stěžovatele rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích. V tomto směru proto Nejvyšší

správní soud neshledal důvodným ani návrh stěžovatele na provedení důkazu trestním spisem Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 4 To 700/2008.

Nejvyšší správní soud považuje usnesení krajského soudu zejména ve vztahu ke skutkovým zjištěním v konkrétní věci za velmi stručné, ale přesto ještě přezkoumatelné. Přes tuto stručnost Nejvyšší správní soud shledal napadené usnesení krajského soudu zákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu